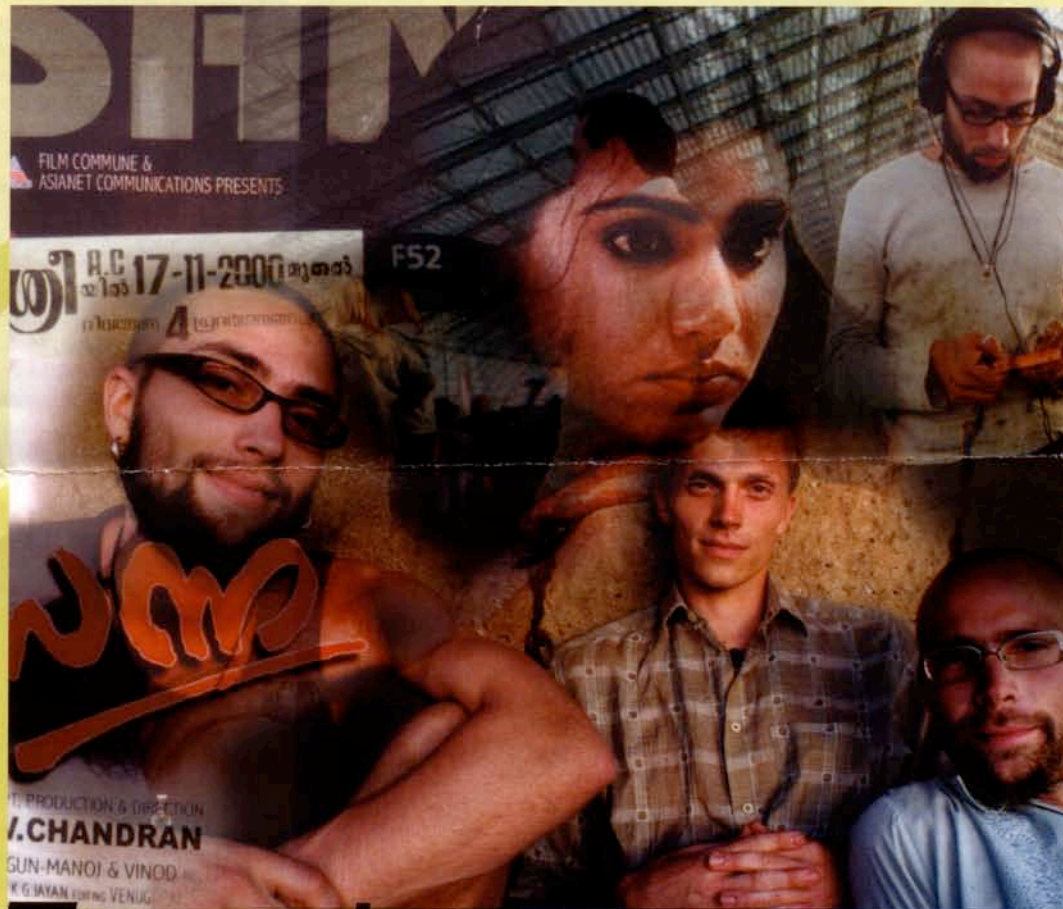

VON HERTZEN BROTHERS

tekee musiikkia akselilla **VARKALA, INTIA – PORVOO, SUOMI**

Kun itseään lyhytpinnaisina pitävät **KIE JA PIDE** **VON HERTZEN** lukkiutuivat **INTIALAISEEN TALOON** porukan ainoaksi rauhallisemmaksi sieluksi määrittelemänsä pikkuveljensä **Jonnen** kanssa, **LOPPU-TULOKSESTA EI OLLUT TAKEITA**. Jälkeä kuitenkin syntyi, ja alle puolen vuoden kuluttua trio sulkeutui jo toiseen, tällä kertaa **SUOMALAISEEN, TALOON**. Soundi matkasi paikalle seuraamaan von Herten Brothersin esikoisalbumi

Experien^{ce}en tekoa.

Teksti: Petri Silas

Pide ja Jonne von Herten kaartavat porvooolaisen Bar Maryn eteen ja nappaavat Soundin kyytiin. Matka kohti Kariillo-studiota voi alkaa. Kalenteri on juuri entänyt toukokuun puolelle, joten arka kevät-aurinko siivittää matkaa 1800-luvun lopun tunnelmaa henkivään kartanomiljööseen. Punamullatun piha-aitan edessä seisoo kolmijalassa lintu-bongailuun tarkoitettu kaukoputki, seinustoilla lojuu rakennuksessa ai-

kanaan toimineen savipajan tuotteita. Sisällä meitä tervehtii kaksi kappaletta Don Huonoja: Kie von Herten sekä studiota isännöivä Jukka Puurula.

Äänittämön tilojen (tarkkaamo, varsinainen soittohuone, korkea maalattainen apusoittohuone sekä niin ikään soittohilasta käyvä kiviseinäinen kellari) esittelyn jälkeen kipuamme vankkoja hirsirappuja avaraan harjakattoiseen yläkertaan. Ma-

joitustiloista löytyy paitsi liuta sänkyjä, myös keittiönurkkaus. Peliviihteestä vastaa muun muassa hieno Commodore 64 -tietokone. Jukka vetäytyy alakertaan puhdistamaan Pro-Toolsia pyörittävän Macin kovalevyä, Jonne laittaa teeveden lämpenemään ja kahvin kiehumään.

von Herten Brothersin synty voidaan hiilimäärittää harvinaisen tarkkaan, yhtye kun koottiin ensimmäistä kertaa kolmikron isän 50-vuotis-

juhliin. Päivämäärä oli 1. joulukuuta 1995, ja siihen asti lähinnä saksofoniin keskittynyt kuopus Jonne debytoi juhlissa basistina.

Pide: – Biisi oli Hendrixin *Fire*, eli *Meillon maailman paras fajja*.

Kie: – Ymmärsimme niissä bileissä, että meillähän on trio kasassa. Ehdimme käydä pari kertaa kämpilläkin touhuamassa, mutta Pideillä oli jo niin vahvasti toinen jalka Intiassa, että juttu jätettiin hautumaan. Ja oli-

MIELEENPAINUVIMPIA OVAT NE JUTUT, JOITA EI VOI LUKEA NUOTEISTA”

han minullakin sillä kohtaa hoppu Donkkareiden kanssa.

Pide jätti Lemonatorin rumpupalin 1997, samana vuonna kun Don Huonot teki lopullisen läpimurtonsa albumilla *Hyvää yötä ja huomenta*. Mies kertoo, että aika Amman kutsuun vastaamiselle ja Intiaan muuttamiselle oli kypsä, etenkin kun hän oli juuri äänittänyt vuoden aikana levyn sekä Lemonatorin (*Maison Rilax*) että Egotripin (*Superego*) kanssa.

Experiencen materiaalin leijonanosa demoutui Piden toimesta ”huonon nailonkielisen intialaisen” akustisen kitaran, ”vanhan Alesiksen” rumpukoneen ja MiniDisc-soittimen avulla. Syksyllä 2000 hän lähetti veljilleen emailin, jossa kertoi musiikkia kertyneen kahdentoista biisiin verran. Kie ja Pide pakkasivat laukkunsa sekä soittokalunsa ja lensivät Intiaan työstämään materiaalia.

Pide: – Jätkillä oli onneksi aikaa; Kien pitkä Etelä-Amerikan loma oli juuri päättynyt syyskuussa, ja Jonne oli Jonna Tervomaan rundin ja levyn äänitysten välisellä breikillä. Vuokrasin Intian nipukan eteläkärjestä Arabianmeren rannalta lokakuussa 2000 ison talon, johon majoituimme kahdeksi viikoksi työstämään materiaalia. Mestan nimi on Varkala, ja se sijaitsee Keralan läänin pääkaupungista Trivandrumista hivenen pohjoiseen. Mesta ei ole vielä turistien pilaa, ja paikoin melko väljästi kansoitettu. Lähin naapurimme oli sellainen 150 metrin päässä asusteleva kalastajaperhe.

Kie: – Minulla oli messissä vain Stratocaster, Voxin pikkuvahvistin ja delayedaali. Perille päästyämme meille muodostui nopeasti aika kurinalainen päivärutiini: heräsimme auringon mukana kuuden korvilla, jonka jälkeen Pide alkoi keittää puuroa ja me kaksi vedimme loogaa. Piden ohjelmoitua päivän rumpuraidat ryhdyimme töihin. Yhdeltä pidimme lounastauon läheisessä kasviravintolassa, jonka päälle painuimme uimaan ja vähän body-surfaamaan. Sitten takaisin kämpille ja duunia puolelleöin.

von Hertzenin Varkalan musiikkileiri tuotti lopulta peräti 17 biisin demot, sillä Piden kappaleiden lisäksi työn alle otettiin jokunen Kien aihio. Erittäin hyvä saldo 12 päivän rupeamasta, varsinkin kun raaka-ainekset olivat session alkaessa tuttuja vain tekijöilleen. Esittelynauha kiikutettiin Suomessa hankkeesta jo alusta asti kiinnostuneen Zen Garden -yhtiön roiviin, ja lupa aloittamiselle saatiin saman tien. Ennen studiosessioita troikka treenasi Suomessa ahkerasti vielä kuukauden päivät.

Kie von Hertzen: ”Olemme syntyneet 70-luvulla, ja ensimmäisiä yhteisiä suosikkijamme olivat Led Zeppelinin sun muut. Experiencen ’oleellinen substanssi’ löytyy nimenomaan soittamisesta, ei niinkään singer/songwriter -perinteestä”

Laskeudumme alakertaan kuuntelemaan kovalevylle jo tallennettua materiaalia. Päällimmäisenä mieleen jää levyn avaajaksi sittemmin päätyvä *Brother*, joka alkaa Pink Floydin *Set the Controls for the Heart of the Sun*in hengessä, jatkuu King's X -ryttäyksenä, koukkaa sitten Intiaan ja ehtii ennen päätöstään muistuttaa vielä neljännesvuosisadan vanhasta Rush/Wigwam-akselistakin. Merkittäviä raitoja ovat myös orgaanisen drum & bassin ja punkrockhölkän ristisiitos *Devil of a Girl*, upean kitarasinfoniettavälloosan kuorruttama polveileva *Beside You* -balladi sekä romuluinen Tom Waits -bluespastissi *Dream On*, joka levyfirman pyynnöstä valitettavasti lopulta jää hyllylle.

Valtaosa *Experiencen* materiaalista kävelee nuoralla, joka on kiristetty häpeämättömän popin ja kinkkisem-

män, psykedelia-ajojen äänimaalailun välille. Piden mukaan levy olisi hyvin voitu tehdä aikavälillä 1971–78, ja Kie haluaa korostaa, että kyseessä on hyvin soittajallinen kokoelma musiikkia.

Pide: – Käsittäkseni juttu perustuu aika pitkälle juuri minun melodioihini ja Kien kitaratyyliin. Kolmantena kulmakivenä on sitten ehkä sellainen aika retro 70-lukuinen tuotannonlinen yleisilme.

Kie: – Olemme syntyneet 70-luvulla, ja ensimmäisiä yhteisiä suosikkijamme olivat Led Zeppelinin sun muut. Niinpä levyllekin tuli paitsi ihan selvää roots-meininkiä, myös sellaista täysin säännöistä ja tavallisista biisirakenteista poikkeavaa tavaraa. Helvetin epätrendikästä kamaa. *Experiencen* ”oleellinen substanssi” löytyy nimenomaan soittamisesta, ei niinkään singer/songwriter -perinteestä.

Veljekset kertovat nauttineensa siitä vapaudesta, jonka täysin uuden projektin alulle laittaminen heille soi. Paineita aiemmista levyistä, keikoista ja mahdollisista menestyksistä tai menetyksistä ei ole. Lähtöruutuun palaaminen miellyttää eritoten ryhmän senioria, joka tunnustaa ettei Intian koneeseen noustessa mikään ollut varmaa.

Kie: – Vaikka tämä onkin pitkään

ollut sellainen toteutumaton unelma, en missään vaiheessa uskaltanut pitää juttua itsestäänselvänä. Ei meillä ollut Varkalaan mennessämme varmuutta siitä, että hommasta tulee mitään. Ei ainakaan tällä minun pinnallani! (naurua)

Albumin tuottajaksi kutsuttiin Lasse Kurki, jonka valinta oli Pidelle pitkän yhteisen historian myötä itsestäänselvä ja umpiluottettava ratkaisu. Muitakin vaihtoehtoja pyöriteltiin, mutta kohtuullisen pian myös Kie ja Jonne vakuutuivat ajatukselta.

Jonne: – Lasse on järjettömän hyvä tyyppi, ja olen aiemminkin ajatellut, että hänen kanssaan olisi varmasti niin mukavaa kuin helppoakin tehdä jotakin. Osasin alusta asti odottaa, että Mikko (eli siis Pide) varmasti haluaisi työstää juttua vanhan frendinsä kanssa, ja hyvä että niin kävi.

Kie: – Aloite tuli Mikolta, ja tottakai minustakin tuntui nastalta kokeilla jotakin uutta. Lasse on osoittautunut helvetin hyväksi valinnaksi, hän on pitkälti tämän jutun näköinen ratkaisu. Frendi-aspektista saattaa tietysti olla joko haittaa tai hyötyä, mutta minkäänlaista arvostelukyvyn sumenemista ei vielä ole näkynyt.

Pide: – Minulla on Lassen kanssa yhteinen kieli, josta on paljon hyötyä tällaisissa aika nopeasti tehtävissä hankkeissa. Ei tarvitse kantaa studioon mitään referenssilevyjä ja selittää, millaista soundia ajaa takaa.

Maaseudun rauhaan vetäytymistä puolsi omalta osaltaan nopea aikataulu ja halu äänittää valmiiksi as-

ti paljon materiaalia ("Tänne tullesamme meiltä löytyi 17 biisiä, joista yksikään ei ollut alle 6-minuuttinen", Pide summaa). Kun työpäivät kestivät pahimmillaan puoliltapäivin aamukuuteen, tuntui hyvältä vain kiivetä rappuset ylös ja kaatua petiin. Arkirutiinit rikkomalla kaikki liikenevä energia saatiin keskitettyä levyn valmistamiseen.

Kuten ehkä saattoi arvatakin, sana "terapia" putoaa jutustelun aikana niin Kien kuin Pidenkin suusta. Jälkimmäinen tunnustaa toisinaan kaipaavansa eteläntialaisen luostarin rauhassa rokkikuvioita, mutta kertoo lähes kolmensadan keikan vuositahdin aikaan tappareen innon lajiin tehokkaasti. von Hertzen Brothersin tapainen periodityö tuntuu Pidestä juuri nyt sopivimmalta toimintamallilta.

Kie: – Vaikka tuota kiirettä tuli juuri korostettua, on tämä silti ollut tietyllä tasolla myös leppoisa proggs. Sillä eihän tässä sentään mitään maailmoja olla muuttamassa. Täällä maalla on ollut mukavaa seurata luonnon heräilemistä ja muuttolintujen saapumista.

Jonne: – Minäkin olen ahkera lintuharrastaja... (naurua) aina kevään ja syksyisin. Muuten vähän laiskempi.

Instrumentaatiollisen työnjaon merkeissä veljekset pitäytyivät pääosin parhaiten hallitsemillaan ton-teilla. Jonne soitti basson ohella hie-man koskettimia ja koko porukka erilaisia lyömäsoittimia. Kuten sanottua, Kien "miespääosa" – laulusolistidebyyttiksi suunniteltu waitsiaaninen raita – päättyi ikävä kyllä

Pide von Hertzen: "Toisaalta, paskasta soitosta tulee musaan HIRVEÄSTI LUONNETTA. Kaikkien kömpelöiden akustisten kitaroiden kohdalla voikin kääntää katseensa MINUN SUUNTAANI"

leikkaamon lattialle. Kitaroista vastasivat Kie sekä Pide, ja rummuista sekä päälauluista jälkimmäinen. Taustalauluja vedettiin yhdessä.

Pide: – Toisaalta, paskasta soitosta tulee musaan hirveästi luonnetta. Kaikkien kömpelöiden akustisten kitaroiden kohdalla voikin kääntää katseensa minun suuntaani. (tauko) Yksi tärkeä punainen lanka olikin kaiken kaikkiaan ehkä se, ettemme halunneet hinkata kaikkea ns. täydelliseksi. Eihän Zeppelin-kään aina ollut vireessä.

Kie: – Kaikkein mieleenpainuvimpia ovat muutenkin ne jutut, joita ei

voi lukea nuoteista. Makeinta on se, että pystyy soittamaan epävireisesti, mutta kuulostamaan silti hyvältä.

Jonne: – Näin on.

Yhdessä vaiheessa veljekset suunnittelivat äänittävänsä levyn Bollywoodissa, mutta "niin Intiaa materiaali ei sitten lopulta ollut". Ehkä jossakin horisontissa jo siintävä seuraava VHB-albumi kuitenkin vuorostaan tallennetaan Intiassa, Pidellä kun on suhteita tuohon Mumbaiin elokuva- ja äänistudiokeskittymään. Lasse Kurjen rinnalla *Experience*n tuottajan paikalle harkittiin myös Janne Haavistoa, joka kertoo

Soundille toki mieluusti valvovansa von Hertzen Brothers -kiekon tekoa "mutta sen on sitten tapahduttava Bollywoodissa tai muualla Intiassa, ei suinkaan Pitäjänmäellä".

Näin pitkälle tulevaisuuteen ei kuitenkaan olla tehty konkreettisia suunnitelmia. Debyytin julkaisun jälkeen von Hertzen Brothers soittaa muutaman keikan vihittyään ensin riiveihinsä yhden kunniavonhertzenin. Tämä mies on huippurumpali Sami Kuoppamäki.

Pide: – Niinpä minäkin saan keskittyä asioihin, jotka huonoiten hallitsen. (naurua) Eli lauluun ja kitaransoittoon.

Kie: – Kuoppis on sitä paitsi Suomen paras rumpali, muttei ole kunnolla soittanut rokkia sitten Kingston Wallin. Nyt on jo korkea aika.

Suunnitelmissa on esittää muitakin kuin levyn materiaalia, etenkin kun *Experience* päätettiin alusta asti tehdä liveympäristöä enempiä mu-rehtimatta. Näin ollen esimerkiksi laulu- ja kitaraseiniä holvattiin paikoin kymmenien ja taas kymmenien raitojen levyisiksi.

Kie: – Onhan siellä paikoitellen ihan vitusti liikaa kamaa. Mutta se on vain hienoa!

Hankkeeseen ryhtyminen on vaatinut troikalta melkoista organisointia niin kronologisella kuin filosofisellakin tasolla. Yhteisen ajankohdan löydyttyä alussa kummitteli takaraivossa pelko siitä, että juttu saattaa kaatua jo alkumetreillä niihin kuuluisiin musiikillisiin erimielisyyksiin. Vesimiehen ajan teorian mukaan Saturnuskin alkaa pikkuhiljaa palailla kolmeakymmentä käyvien musiikintekijöiden elämään.

Pide: – Onhan tässä se, että kun kerran pystyy veljesten kesken jokin tekemään, homman tosissaan haluaa toteuttaa. Ennemmin kuin jättää toteuttamatta. Jos tämän olisi jättänyt väliin, sitä saattaisi...

Takkatulen ääressä vanhana ukkona harmitella.

Pide: – Juuri niin. (naurua) Ni-menomaan takkatulen, ei kaljatuopin, ääressä. Ja onneksi maailmasta löytyy vielä Hynnisen Karin tapaisia ihmisiä, jotka jaksavat levyfirmoineen kompata tällaisia selvästi valtavirran sivussa meneviä juttuja.

Kie: – Aivan. Minullahan tämä kolmenkymppiin kriisi alkoi jo 20-vuotiaana. Mutta vasta viime aikoina olen tosissani kelailut näitä peruskysymyksiä. Mitä me täällä heilutaan ja niin edelleen... Olin jo vakavissani laittamassa kitaraa naulaan, kunnes se puolen vuoden tauko ja reissaaminen palautti mieleen, mitä kotoa eniten kaipaa. Ja kyllä se on tämä musiikinteko. Nyt kun tietää, että tätä sitä haluaa elämässään tehdä, täytyy vain pitää huoli siitä, että se on aina mahdollisimman siistiä. ■